

АЛФРЕД ДЪО МЮСЕ БАЛАДА ЗА ЛУНАТА

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Над кулата на общината
и тая нощ, като преди,
блести луната —
същинска точица над ѝ.

Луна, коя незнайна сила
на своя здрав конец над нас
е окачила
сред мрака твоя лик анфас?

Дали чрез тебе взорът бляска
на небосвода едноок?
Или си маска
на ангел в звездния чертог?

Какво си? Топка ли издута?
Или пък просто в тоя миг
над нас се лута
безног, безрък, дебел грозник?

Ако ли не, ще си тогава
часовник, който тук снове,
да отброява
във ада всички часове!

Сред адски огън откога е,
най-точно всеки мъченик
ще разпознае
по бръчките на твоя лик,

А червей ли с упорство няма
гризе те вечно, та наглед
остава само
от тебе полумесец блед?

Защо окото ти бе болно
онази нощ? А може би
дърво неволно
във тебе остър клон заби?

Защото с рогче побледняло
и натъжена беше ти,
когато вяло
прозореца ми освети.

Луна, а тялото красиво
на Феба с русите коси
в морето диво
потъна — кой ще го спаси?

Лицето нейно ти си само
и то е вече в бръчки... Пак
изчезва нямо
изпитото ти чело в мрак.

Ловджийката сега върни ни
прекрасна, белогръда, тя
елен в долини
ще гони чак до сутринта.

О! Под листака на платана,
под клоните на лес без край,
лети Диана
и хрътките ѝ бързат с лай.

Козленцето сред хрсталака
потрепва плахо всеки път,
щом чуе в мрака,
че приближава се шумът.

Подгонили богата плячка,
напредват хрътките безспир

и с бърза крачка
изчезват в мрака най-подир.

О! Взорът Феба да съгледа,
навлизаща в потока чист,
със кожа бледа
в среднощен полумрак сребрист!

В зори докосва тя с едничка
милувка някой млад овчар —
като че птичка
над него пърха с ведър чар...

Луна, знай: всяка притча стара
за твоя хубава любов,
безспир ни кара
да търсим в тебе блясък нов.

А възрастта ти? Забрави я!
До сутринта от ранен здрач
с благословия
те среща всеки минавач.

И старият овчар в гюлето
ще гледа с обич, с интерес
към теб, догдето
със лай те среща злият пес.

И капитанът, който води
гемия под безброй звезди
в борба с несгоди,
навред с любов ще те следи.

Ще те обича и момата,
която бърза вечерта,
сред тъмнината,
с безгрижна песен на уста.

Кой друг под тебе преминава?
Мечок, с верига окован,
наподобява
чудовищният Океан.

А всяка вечер — в зимни хали,
под дъжд, сред зной или сред мраз
сега разбра ли
защо съм тук самият аз?

Над кулата на общината
да видя пак като преди,
че е луната
същинска точица над ѝ.

А може би когато страда
съпруг нещастен, ти със смях
блестиш, злорада,
в прозореца сред звезден прах?

Или пък, виж — от скръб обзета,
тъщата се разплаква, щом
даде на зетя
заветен ключ от своя дом...

Съпругът чехлите нахлузи,
а сетне, с порив най-горещ,
изпънал бузи,
гаси издайницата-свещ.

Девицата, която смята,
че встъпва в целомъдрен брак
и че в кревата
ще зъзне тъй до утро чак,

съглежда: иде господина,

обзет изцяло от страстта —
не я отмина,
а с нея ще дели нощта.

Но „Уф — изпъшква той, — догдето
без полза времето лети,
не е прието
да дремем — събуди се ти.“

Не иска повече да чака.
Но сякаш демон зъл безспир
им пречи в мрака
във грях да влязат най-подир.

„Но да се пазим от съседа —
съпругът вика, — кой е тук
и все ни гледа
с опулени очи, напук?“

Над кулата на общината
бе блеснала като преди
над тях луната —
същинска точица над ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.